

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutioes Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1612

7 De longa possessione, quae dicitur praescriptio, qua acquiritur feudum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14014

ferendum inigne fuit scriptum, Ducatus, Marchionatus & Comitatus, vexillum. Vnde Saxo lib. 3. art. 60. (Imperator cum scepro confert feuda spiritualibus, cum vexillo autem, secularibus omnia feuda illustris dignitatis.)

Papalis autem dignitatis ornamenta, & insignia describit Cremonensis in Paschali 2. his verbis: (Indutus deinde cocineam chlamydem, tiarâq; eius capiti imposita, comitante populo, & clero, equo albo ad Lateranum. Vbi eum in fe de ad eam rem parata, aliquâdiu quieverit, balteo succingitur, vnde septem claves, septemq; sigilla pendebant. Deinde atrium Lateranense inuisit, sceptrum Pontificium manibus gerens.) Hæc ille.

Minores autem & inferiores modo hasta, modo annulo, modo fuisse inuestiuntur, lib. feudorum 2. tit. 2. quando hasta, vel aliud corporatum quid portigitur à Domino, se inuestituram facere dicit: quod vassallus, cum ei de inuestitura controuersa mouetur, proferte, atq; ostentare solet, lib. 2. Feudorum tit. 27 §. 7. Quemadmodum enim iure Romanorum cum claves, aut annulus signatorius dabatur, quasi alienationis testificandæ causa, solennis formula fuit. Cum pater, §. pater, ff. de legatis. 2. & post claves, aut annuli possessio tradebatur: sic in Feudis hasta, vel annulus confertur, & is, cui datur, in Domini fidem & clientelam admittitur.

Potest in inuestitura, ut habetur lib. 2. feud. cap. 32. adhiberi testes, qui vel sunt pares Curie, id est, vassalli eiusdè Domini, qui feudum concedit, vel sunt extranei, quando Dominus alios vassallos non habet, aut quando clericus feudo donatur: nam tunc etiam possunt adhiberi quilibet testes, siue pares curie, siue extranei: immò etiam siue testibus aliquando clerici inuestiuntur, lib. 1. feud. tit. 26.

Dubie questionis est, An testes solum requirantur ad probationem inuestiturae, an verò etiam ad iustitiam. Glossa lib. 2. feud. tit. 32. tenet, solum requiri ad probationem. Idem habent Angelus, & Siluest. in verb. inuestitura. communis est opinio feudistarum esse necessarios testes ad substantiam inuestiturae: quod colligitur ex lib. 2. tit. 32. vbi dicitur non valere inuestituram sine hac solennitate factâ. Ita Curtius, Ardzoo, Zazius, Hanetonius de v. lib. feudo. cap. 41. Duarenus comment. in consuetudines feudorum, cap. 8. num. 3.

Tertiò queritur, quem effectum habeat inuestitura? Respondeo, eam valere ad substantiam feudi: vnde ad transferendum ius feudi, opus est inuestitura, nec aliter feudi dominium transit ad aliquem. Vnde etiam si Domino iubete, quis prædii possessionem teneat nomine feudi, non poterit ea ratione feudi dominium consequi sine inuestitura. lib. 10. feudo. tit. 25. Obiicies, lib. 2. feud. tit. 33. sic haberi: (Si quis possidet feudum, Domino iubente, haberi illam possessionem pro inuestitura, ergo ad substantiam feudi inuestitura non est necessaria.) Respondeo: solum ibi dici, possessionem accedente iusta Domini haberi pro inuestitura, videlicet tunc, cum Dominus iusserit possideri eorum paribus curie: quia in hoc tantum ab inuestitura differt, quod in ea desideratur, vt Dominus tradat, illi hastam, vel annulum, vel clauem.

Quartò queritur, An Dominus post inuestituram, debeat feudi possessionem tradere, an verò possit voluntatem mutare, & præstare solum id, quod interest eius, quem inuestiuit: lib. 2. feud. tit. 26 §. Sic facta, habetur, Dominum cogi, tradere possessionem, nec satis scire, si præstet id, quod interest: quod quidè singulare est in feudo: nam alias qui promittit, liberatur à promissione, si soluat, quod interest, stipulatione, §. Non diuiduntur, ff. de verb. oblig. & qui promittit tradere librum, vel ædificare domum, liber est ea obligatione, præstando, quod interest. Vnde inuestituram sequitur traditio possessionis, lib. 2. feud. tit. 4. & seq. Sed fidelitas, siue fides de obsequio præstando, debet antecedere traditionem possessionis, lib. 2. feud. tit. 7. ergo inuestitura præcedit, & deinde sequitur fidelitas, mox fidelitatem sequitur traditio possessionis.

Quintò queritur, quando plures inuestiturae sunt eiusdem feudi, cui potius earum standum sit, præsertim cum ex

interpositis conditionibus, vna inuestitura cum altera pugnat. v. g. ex feudi conditione, prima inuestitura non tantum ad masculos, sed ad feminas quoq; pertinet: & deinde quia recessum est ab ea feudi natura, in secunda inuestitura tantum est, vt masculi tantum succedant, quæstio est, vtri inuestituræ, antiquæ ne, an nouæ standum sit? Respondet Glossa lib. 2. feudo. tit. 14. Inuestituræ primæ tenorem esse seruandum: quia primæ inuestituræ non potest pactum secundæ nocere, Glossa lib. 2. tit. 49. per pactum enim ius acquisitum alteri perimi nequit, l. Si vnus, ff. de pactis. In feudo igitur per primam personam ius acquisitum est certis personis, & ideo non potest pacto illius adiri.

De longa possessione, qua dicitur prescriptio, qua acquiritur feudum.

CAPVT VII.

PRIMO queritur, quot annorum longa possessio intelligatur in acquirendo feudo? Respondeo, si feudum sit profanum & sæculare, longam possessionem, siue præscriptionem debere esse triginta annorum, quia tametsi iure civili longa possessio dicatur viginis, aut decem annorum, l. vlt. D. de prescript. longi temporis, singulare tamè est in feudo, vt quamuis nulla inuestitura præcesserit, locum tamè habeat præscriptio triginta annorum, quia tanto temporis spatio tolerantur, & permittuntur actiones, l. omnes, C. de prescrip. triginta annorum.

Secundò queritur, quot, & quæ sint necessaria in tali præscriptione feudi? Respondeo, duo esse necessaria: Primum, vt quis possederit per triginta annos. Secundò, vt possederit tanquam feudum: veluti cum Titius nullum ius haberet in fundo, spatio tamen triginta annorum, vsus est eo fundo tanquam feudo, præstando obsequium Domino tanquam vassallus, tametsi postea dici queat, nunquam eum fundum in feudum Titio fuisse concessum, præscriptione tamen tunc ille se potest, lib. 2. feudo. tit. 26 §. Si quis. Et idem iuris est in Domino, quia est eadem ratio. Vt si quis nihil iuris habeat in feudo, eo vtatur triginta annis, ex gens obsequia, tanquam directum dominium habens, & perinde, ac si feudum concessisset, præscriptione directum dominium acquirit.

Tertiò queritur, An feudum Ecclesiasticum præscriptio ne possit acquiri? Respondeo, posse quidem, sed non spatio triginta annorum, vt acquiratur feudum sæculare: requiritur enim cursus quadraginta annorum, vt contra quamlibet Ecclesiam præscriptio procedat. Authen. exactio, C. de Sacrosan. Eccles. Et contra Ecclesiam Romanorum præscriptio non currit nisi spatio centum annorum, quia aliter præscriptio in aliis bonis contra Romanam Ecclesiam non procedit.

Quartò queritur, An beneficiarius, siue vassallus longo tempore contra Domini ius præscribere queat. Exemplum sit: Feudum habet Titius vassallus non liberum, sed fidei obnoxium, quæstio est, num possit sibi præscriptione acquirere libertatem ab obsequio, & contra, An Dominus possit etiam præscribere à longo tempore contra vassallos? hoc est querere, An Dominus, qui non habet plenum ius in feudo possit sibi præscriptione acquirere plenum dominium?

Communis est sententia, vt dixi, q. 2. hoc eodem capite, posse: quia spatio triginta annorum, vel quadraginta, actiones permittuntur.

**